

*Dit boek kan in 2015 worden gekozen
door de Nederlandse Kinderjury*

Illustraties: Ute Krause

Ontwerp omslag: Christian Keller

Typografie omslag: Ingrid Joustra

Oorpronkelijke titel: *Hugo hebt ab!*

Voor het eerst verschenen in 2012 bij Loewe Verlag, Bindlach, Duitsland

Copyright © 2012 Sabine Zett

Vertaling: Marieke Hoogland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nederlandse uitgave © Uitgeverij Holland - Haarlem, 2014

ISBN e-boek 9789025113315

ISBN boek 9789025112554

NUR 283

Help, daar heb je ze weer	7
De oudere vriendin	18
Plan gewijzigd	28
Het pijnlijke briefje	40
Helden van de school	59
Nicks hete vlam	70
Ontbijtje en flesjmop	83
Erin getrapt	96
Schnitzels en een date	108
Men in drek	120
In de voetsporen van Dracula	132
Folteren	142
Donderdagdrama	153

*Voor Meli, Vinc en Jürgen,
dank voor het vele lachen!*

HELP, DAAR HEB JE ZE WEER!

‘Ze staan er nog steeds.’

‘Zoek dekking!’

‘Ze kijken nu deze kant op. Moet je zien, man!’

‘Blijf nou achter het gordijn, anders zien ze je nog.’

‘Maar waarom doen ze dit? Wie gaat er nou urenlang op straat staan loeren naar een raam?’

‘Verstop je, ze mogen ons niet ontdekken.’

‘Waarom dan niet?’

‘Kom op nou Hugo, zoek dekking!’

‘Ik ga wel even naar buiten om te vragen waarom ze daar de hele tijd staan en wat ze nu precies willen.’

‘Neeeee, hier blijven.’

‘Hoezo dan? Dit is toch weird? Ik ga erheen.’

‘Als je dat doet, ben je dood. Dan ben je mijn vriend niet meer!’

HALLO?

Ik begrijp er niets van. Nick doet echt heel raar. We zitten

hier al minstens vijf uur op onze knieën bij Nicks keukenraam.

Nee, foutje.

Niet *bij* het raam maar *onder* het raam, om precies te zijn. Want aan de overkant van de straat, recht voor het keukenraam, staan Linde en Lucy. Ze zitten allebei bij ons in de klas. En ze staren onafgebroken deze kant op. Ze staan daar maar en doen niets. Ze kijken alleen maar. Ze wachten ergens op.

Maar waarop?

Af en toe giechelen ze een beetje, smiespelen iets en dan kijken ze weer.

Mijn rug doet pijn van het bukken, want Nick heeft mij zwaar verboden om te gaan staan, het gordijn opzij te schuiven en op mijn voorhoofd te wijzen. Wat mij een zeer normale handeling lijkt in deze situatie.

Naar buiten gaan kost mij mijn leven, vermoed ik zo.

Niemand die mij even wil uitleggen waarom Lucy en Linde zoveel interesse hebben in het keukenraam van de familie De Nijs. Of het moet zijn dat ze dol zijn op witte gordijnen met kleine gele zonnetjes?

‘Nick, ik kan niet meer,’ klaag ik en kreunend sta ik op. ‘Nu ga jij me vertellen wat die twee daar van plan zijn. Anders ga ik naar buiten om het te vragen. Blinde heeft vast wat lekkers bij zich. Dan levert deze actie tenminste nog iets op. Ik zou best willen ruilen, die supermarkt van haar vader is net Luilekkerland.’

Nick krabt zich op zijn hoofd. 'Ik vind dat je haar geen Blinde meer moet noemen. Dat klinkt ^{vreger} rete onaardig.'

Huh?!

Waar heeft Nick nu weer last van? Was het niet mijn beste vriend hier, die deze bijnaam zélf bedacht had?

'Linde-met-bril - bril-met-Linde - ofte-wel Blinde. Wat is daar onaardig aan?'

vraag ik. 'Zo noemen we haar toch al een eeuwigheid?'

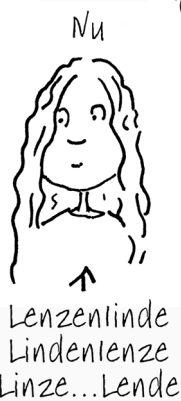
Nick schudt zijn hoofd. 'Ten eerste klinkt het alsof ze blind is. Dat is best wel bruut. Ten tweede draagt ze helemaal geen bril meer. Ze heeft nu lenzen.'

Aha.

Duidelijk.

Nick weet het altijd beter.

Was me nog niet opgevallen.

'Oké man,' zeg ik verzoenend. 'Linde-met-lenzen, Lenzen-met-Linde. Klinkt ook wel grappig. Lenzenlinde, Lindentenze. Of Lende... Linze.'

'Hugo, kappen nou!'

'Wat nou weer? Je zegt toch zelf dat ze nu lenzen draagt! Laat me effe rustig nadenken...'

Nick trekt me weg van het raam. 'Nu niet. En

praat niet zo hard, straks hoort ze je nog. Die meiden moeten helemaal niet in de gaten hebben dat wij ze bespioneren.’

‘Maar dit is toch jouw huis? En hé, dus lopen wij hier wel eens rond. Tja, dat kan zomaar als je ergens woont!’ zeg ik spottend.

‘Zal best, maar ze moeten ons niet zien, snap je?’

HELP!

Ik herken Nick niet meer. Sinds de kleuterschool zijn we al vrienden, we hebben zelfs een eigen sms-taaltje bedacht. Korter en krachtiger kan het bijna niet. Maar het lijkt er nu verdacht veel op dat onze verbinding niet meer helemaal lekker loopt.

Check.

‘Nick,’ zeg ik kalm. ‘Het gaat om de feiten en niks dan de feiten. Even alles op een rijtje zetten voor degenen onder ons die niet zo snel van begrip zijn. Zoals Bully bijvoorbeeld, maar die is er nu toevallig even niet: voor het keukenraam staan twee schatjes uit onze klas. Ze wonen niet in deze straat, toch?’

Nick schudt zwijgend van nee.

Ik ga verder. ‘We hebben ze niet besteld om het huiswerk voor morgen over te schrijven, right?’

‘Nee,’ zegt Nick.

‘Je hebt ook niet toevallig op school verteld dat er deze middag vanuit dit raam briefjes van honderd rondgestrooid worden of dat Justin Bieber een privéconcert in jul-

lie keuken komt geven?’

‘Nee, hoewel dat allebei wel cool zou zijn,’ grijnst Nick.

‘Stel je voor man! Lady Gaga lijkt me ook wel wat...

kunnen we echt vet money mee verdienen. En nog

beroemd worden ook want met zo’n stunt

kom je echt wel op tv!’

Halleluja.

Zodra het over geld

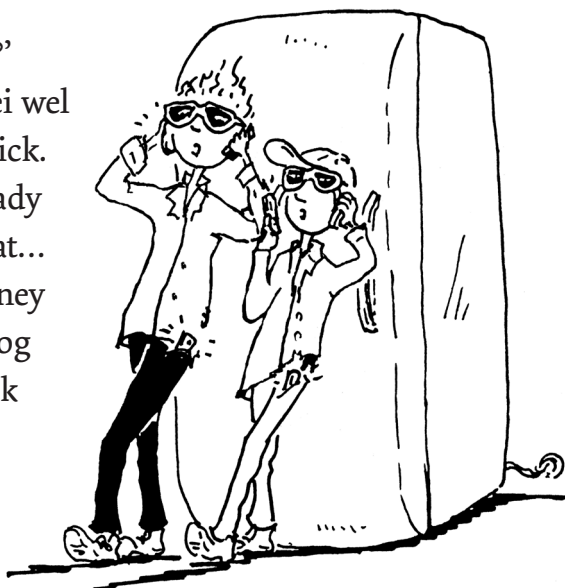
gaat, ken ik mijn vriend

weer. Want we zijn nog steeds finaal blut en er is geen inflatiecorrectie voor ons zakgeld. De gedachte aan een beroemdheid die hier bij Nick thuis een concert geeft, is lollig. Ik zie ons al in een strak wit overhemd, een designerjeans en met spiegellende zonnebril als manager hier

tegen de koelkast leunen, met drie smartphones tegelijk. Interviews, optredens, livestreaming, fotoshoots... Zou de leerplicht nog gelden als je manager bent van een beroemde zanger en mega veel geld verdient terwijl je de wereld rondtoert?

Back to reality.

‘Oké. Dat optreden-dingetje van een beroemdheid kunnen we wel vergeten. Misschien wil mijn vader een karaoke-set huren en hier een gastoptreden verzorgen. Moet meteen

de hele straat geëvacueerd worden wegens geluidsoverlast. In plaats van fans komt de politie langs.’

Mijn ouders en die van Nick zijn gek op karaoke. Om je dood te schamen natuurlijk. Helemaal omdat ze ons thuis regelmatig trakteren op een oorverdovende zangsessie. Het enige wat helpt is driedubbele oordoppen. Maar acuut naar een logeeraadres afreizen werkt nog beter.

Ik kom er nog een keer op terug: ‘Zeg nou gewoon waarom Blin... Linde en Lucy daar staan.’

Nick krabt weer op zijn hoofd. ‘Geen idee.’

Ik frons. ‘Hoezo, geen idee? Waar slaat dat nu op?’

‘Dat ik het gewoon niet weet. Maar het is niet de eerste keer.’

‘Wat?’

‘Dat ze hier staan, bedoel ik. Gister en eergister waren ze er ook al. Eigenlijk het hele weekend.’

‘Ze hebben dus het weekend hier voor jullie keukenraam doorgebracht?’

Nick knikt en grijnst. ‘In elk geval beide middagen.’

Heb ik helemaal gemist! We hadden niet afgesproken, dit weekend. Mijn ouders hadden weer zo’n aanval van quality time. Hebben ze wel vaker last van. Dan mogen we niet doen waar we zelf zin in hebben, maar dan willen ze dat we tijd als gezin doorbrengen. Soms hebben ze nog wel een chill programmaatje, zoals ergens klimmen in zo’n hal, of bowlen, een pretpark – dat soort werk. Maar toch voelen we ons in onze vrijheid beperkt. Deze uitdrukking

heb ik van de tv opgepikt. Mijn zus Anna mag 's avonds altijd nog wel met haar vrienden afspreken, maar ik word als een slaaf thuis vastgehouden met de dodelijke woorden: 'Je zus is al bijna achttien, jij bent vijf jaar jonger. Op jouw leeftijd heb je 's avonds buiten niets te zoeken.'

Ouders zijn erg onrechtvaardig volk.

'Gister viel het ook mijn moeder op,' gaat Nick door. 'Ze dacht...'

Hij stokt en wordt knalrood.

'Wat dan?'

'Ze dacht dat de girls waarschijnlijk een glimp van mij wilden opvangen.'

Dat begrijp ik even niet. 'Van jou? Waarom? Ze zien je toch elke dag op school?'

Mijn beste vriend knikt en is ondertussen donkerrood aangelopen. 'Weet ik veel. Maar ik vind het wel oké hoor.'

'Wat nou oké? Dat ze na school meteen zijn vergeten hoe je eruitziet en daarom 's middags naar je moeten komen loeren?'

'Hmm-hmm,' doet Nick. 'Als dat tenminste de echte reden is. Mijn moeder zei ook nog dat meisjes van onze leeftijd veel rijper zijn dan jongens.'

Sodeknetter!

Laat me niet lachen.

Zo te horen heeft mevrouw De Nijs geen greintje verstand van jongens.

'Rijper? Belachelijk! Wat heeft ze nog meer gezegd?'

‘Alleen nog iets van “dus het gaat al beginnen, die zijn er vroeg bij” en toen schudde ze haar hoofd.’

Deze uitspraak van Nicks moeder snap ik niet helemaal, maar met mijn hoofd schudden had ik ook gedaan als twee meiden uit de klas urenlang voor mijn raam gestaan hadden. Dat lijkt wel vrijheidsberoving, voortdurend onder toezicht staan.

‘Wat heb je gedaan?’ vraag ik. ‘Heb je gevraagd waar ze mee bezig waren? Het is me vandaag op school in elk geval niet opgevallen dat jullie iets tegen elkaar gezegd hebben.’ Nick kijkt achterdochtig. ‘Nee! Niemand mag het weten. Stel je voor dat Bully iets gehoord zou hebben – die lacht zich dood!’

Ik knik begripvol. ‘Of de beide John-assholes, dat is me een stelletje oude wijven. Of die andere tutjes uit de klas. Dan is je imago kapot man.’

‘Yep,’ stemt Nick toe. ‘Ik ben dit weekend het huis niet uit geweest, omdat ik een pijnlijke ontmoeting wilde voorkomen. Gelukkig zeiden ze niks tegen me op school. Ik trouwens ook niet.’

Ik haal diep adem en ga op een keukenstoel zitten. ‘Maar nu staan ze er dus weer. Moet dat de hele week zo doorgaan?’

Mijn beste vriend maakt een afwerend gebaar. ‘Geen idee. Maar het is niet verkeerd dat ze een glimp van mij willen opvangen. Cool toch?’

‘Cool? Leg mij even uit wat daar cool aan is. Het is hier

geen bushalte en jij bent toch geen bus?’

Nick bekijkt aandachtig zijn schoenen. ‘Nou eh, ik vind het toch wel cool...’

Langzaam gaat er een lampje branden. ‘Ben jij soms gek op een van hen?’

Aha. Een voltreffer. Hij wordt weer rood.

‘Ben je gek man? Nee, natuurlijk niet! Maar... nou ja, misschien zijn zij het wel op mij? Kan toch?’

Ik haal mijn schouders op en grijns. ‘Kan zijn. Alles kan, je kunt ook door een krokodil gebeten worden op de snelweg. Maar nee, ik kan het me niet voorstellen.’

‘Waarom niet?’

‘Je bent kleiner dan zij.’

Nick maakt zich lang en staat bijna op de punten van zijn tenen. ‘Kleiner dan Lucy misschien, maar ik ben bijna even groot als Linde.’

Ik fluit zachtjes. ‘Man o man, en dat heb je zeker nog nagemeten ook? Weet je heel zeker dat je niet verliefd bent op haar?’

Nick schudt vastberaden zijn hoofd. ‘Nee, echt niet, ik zweer het je. Hou op met dat gezeik. Maar je moet toegeven dat het best wel een interessant gevalletje is, dat er twee chicks drie dagen lang voor mijn huis geparkeerd staan.’

Daar heeft ie gelijk in. ‘Ik moet toch zo naar huis, ik vraag het wel even,’ bied ik aan.

Nick kijkt mij geschrokken aan. ‘Neeee man! Dat doe je

niet! Dan schamen ze zich dood. Je gaat gewoon door de achterdeur naar buiten, door de tuin. Dan zien ze je niet eens.'

'Maar mijn fiets staat voor het huis.'

'Fok. Heb ik niet aan gedacht.'

Mijn vriend is niet helemaal zichzelf, dat merk ik wel. Helemaal snappen doe ik het niet, maar ik heb weinig zin om te moeten wegsluipen. Het gaat hier tenslotte slechts om Lucy en Linde, twee klasgenoten. Hoe erg kan het zijn? Daar hoef ik me toch niet voor te verstoppen.

'Laat mij het nou maar even fiksen, Nick,' klop ik hem be-
moedigend op de schouder. 'Ik ben bij jou op bezoek. Ie-
dereen weet dat we vrienden zijn. Heel normaal toch, dat

ik hier ben en dat ik ook nog een keertje
naar huis moet? Ik zal heel verrast
doen en heel onschuldig even een
praatje maken. Niks meer en niks
minder.'

'Onschuldig?'

Ai. Nick vertrouwt het zaakje niet.

'Tuurlijk. Het zijn chicks uit onze klas. Ik beloof je dat ik geen rare dingen zal zeggen. Het wordt geen pijnlijke ver-toning. Wie weet kom ik erachter wat ze hier doen. Je kent me toch, tussen Hugo en de vrouwtjes gaat het altijd prima. Ze vertrouwen me. Moet je ook eens doen.'

Nick twijfelt nog steeds. 'Dat is nieuw voor mij.'

'Maar mijn tweede voornaam is superspeurheus. Ik zoek

het zaakje tot op de bodem voor je uit.’

Nick wil mij een high five geven maar laat zijn arm weer zakken. ‘Oké dan,’ zegt hij langzaam. Ik zie dat hij worstelt met zichzelf.

Maar zijn gezonde nieuwsgierigheid lijkt het te winnen. Ha, nu ken ik hem weer.

‘Maar geen liefdesvragen, domme uitspraken of andere romantische toestanden,’ zegt hij dwingend. ‘En meteen bel-
len als je de hoek om bent. Ik moet alles weten.’

DE OUDERE VRIENDIN

Nick loopt niet mee naar de deur, want hij wil vanachter het gordijn in de gaten houden wat er gebeurt. Hij zegt nog wel tien keer dat ik geen stomme of romantische dingen mag zeggen. Alsof ik dat ooit doe.

Goed, het onderzoek kan beginnen.

Langzaam aftasten.

Diplomatiek te werk gaan.

Een beetje voorzichtig zijn, het zijn meisjes.

Zo simpel als wat.

Ik stap de deur uit en loop regelrecht op de dames af, die mij verrast aankijken.

‘Zijn jullie allebei verliefd op Nick of is er iets anders aan de hand?’ ga ik recht op mijn doel af. Nou, is dat fijngevoelig of niet? Duidelijk zijn: daar houden ze van.

‘Oh, Hugo. Hi! Wat doe jij hier nu?’ vraagt Lucy en ze giechelt. Linde kijkt naar haar voeten en dan weer naar mij, maar giechelt net zo hard.

‘Wat doen *jullie* hier, wil ik graag weten,’ zeg ik zo nonchalant mogelijk. ‘Wie is er op wie?’

Zoveel directheid moet toch wel kunnen.

‘Is Nick in de buurt?’ vraagt Lucy, die mijn vraag helemaal niet gehoord lijkt te hebben. ‘Komt hij naar buiten?’

‘Geen idee,’ zeg ik. ‘Hangt er vanaf wat jullie van hem willen.’

Linde werpt een nerveuze blik op Lucy. ‘Niks hoor,’ zegt ze dan. ‘Waarom zouden we? We waren toevallig hier in de buurt en toen dachten we ineens: woont Nick hier niet ergens? En toen bleven we staan.’

Lucy proest het uit en nu begint ook Linde weer te giechelen. Deze uitleg klinkt erg vreemd. Moet ik dit geloven? Dat irritante gegiechel werkt op mijn zenuwen. Zo kan een man toch niet helder nadenken. Ik besluit dat ik nog wat dieper moet graven om tot een goed oordeel te komen.

‘En dat dachten jullie dan zeker ook gister en eergisteren? Stonden jullie hier toen ook toevallig?’

Nu gaan ze helemaal los. Ze moeten zo vreselijk lachen dat ze geen antwoord meer kunnen geven. Stom gedoe!

‘Doen we wel vaker,’ hikt Lucy uiteindelijk tussen twee lachbuien door. ‘We zullen ook nog wel eens een keer door jouw straat lopen. Maar zeg nou gewoon even waar Nick is.’

‘Thuis. Zijn vriendin is op bezoek.’

BAF!

Nog voor ik de zin heb uitgesproken, weet ik dat ik hier gedonder mee ga krijgen. Keihard

gedonder. Nick gaat uit zijn dak als hij dit hoort.

Lucy en Linde houden acuut op met hinniken en staren mij ongelovig aan. 'Heeft Nick een vriendin?'

Linde kan het niet bevatten. 'Wie dan? Is het iemand van school? Kennen we haar?'

'Jullie kennen lang niet iedereen met wie wij omgaan,' zeg ik nonchalant.

'Dat geloof ik niet,' zegt Lucy. 'Dat hadden we dan echt wel geweten.'

Ik sta op het punt om toe te geven dat ik een beetje gelogen heb, maar ik krijg de zenuwen van Lucy's scherpe vragen. Wat weten ze nog meer van ons?

'Jullie hoeven toch niet alles te weten! Sterker nog, jullie weten helemaal niets!' zeg ik stug.

'Als dat echt waar is, van die vriendin, dan kun je toch wel even zeggen hoe ze heet,' mengt Linde zich nu ook weer in het gesprek.

'Heb je nog iets lekkers bij je?' probeer ik de situatie meteen goed uit te buiten. Lindes vader heeft een supermarkt en Linde neemt vaak van alles mee naar school.

'Neu. Kom op nou, hoe heet Nicks vriendin?' zeurt ze verder. 'Hoe lang zijn ze dan al met elkaar?'

Ik overleg wat ik moet doen. Alsnog toegeven dat het een geintje was of doorgaan? Ik besluit voor het tweede, want ik heb wel door dat de girls zwaar onder de indruk zijn. Bovendien heeft Linde niets eens iets lekkers bij zich. Dit wordt haar straf.

Ha.

Ik ben Hugo, de geniale fantast.

Ik haal diep adem.

‘Jullie kennen haar niet. Ze is ouder dan jullie. Met vrouwen van onze leeftijd kunnen we niks. Jullie zijn zo onnozél,’ antwoord ik en ik hoop maar dat Nick net zo onder de indruk is van mijn verhaal als ik zelf ben. ‘En dan zijn jullie ook nog eens zo nieuwsgierig. Hé, ik moet gaan, er is toch niets te happen.’ Ik spring op mijn fiets. ‘Morgen op school beantwoord ik geen vragen meer. Laterzz!’

Ik fiets snel weg. Bij elke omwenteling van de trappers, dringt het tot me door: Nickieboy gaat helemaal niet blij zijn met deze ontwikkeling. Aan de andere kant heb ik hem wel heel interessant gemaakt. Wie had dat ooit van Nick de Nijs kunnen denken? Wat een player! Een oudere vriendin, wat wil hij nog meer?

‘Ben je helemaal gek geworden? Hoe kun je nu dit soort bullshit vertellen! Slaat helemaal nergens op, man!’

Juist.

Nick is niet heel erg blij.

Ik heb hem net telefonisch verslag gedaan van mijn gesprekje met Lucy en Linde. Hij gaat compleet over de rooie.

‘Je zou voorzichtig en diplomatiek te werk gaan, Hugo! En nu heb je daar staan liegen, niet te zuinig. Eikel! Dit ga je